

var myndige. For retten til næringsbrev som auktionsholder, vekselerer og ejendomshandler gjaldt yderligere den betingelse, at man ikke måtte være under konkurs. Indfødsretsbetingelsen måtte i øvrigt vige for international aftale.

De tilsvarende bestemmelser i film- og biografloven stiller som betingelse for tilladelse til biografdrift, at man har bopæl her i landet, er myndig og ikke under konkurs.

Af betænkningen af 17. maj 1972 fra folketingets udvalg vedrørende forslaget til den gældende lov (Folketingstidende 1971-72, tillæg B, sp. 1921-22) fremgår det, at udvalget med ministeren for kulturelle anliggender havde drøftet spørgsmålet om bortfald af tilladelsesproceduren. Ministeren havde da oplyst, at det var blevet overvejet at erstatte bevillingsordningen med en mere generel ordning for at undgå de særlige tilladelser, herunder i stedet at kræve næringsbrev. Så længe billetagiften bestod, ville dette imidlertid ikke kunne lade sig gøre. Det blev desuden nævnt, at handelsministeriet arbejdede på en mulig ændring af næringsloven, og der blev peget på, at proceduren svarede til den, der gjaldt for tilladelse til teatervirksomhed. Udvalget tog dette til efterretning og gik ud fra, at ministeren hermed havde lovet at tage spørgsmålet op på ny, når ændringerne i næringsloven måtte være gennemført.

Ved den ny næringslov (lov nr. 601 af 10. december 1975) skete der ikke nogen ændring af betingelserne for at drive næring, men selve næringsbrevet bortfaldt for den gruppe af næringsdrivende, hvortil bl. a. handlende, håndværkere og industridrivende hører. For den anden og mindre gruppe næringsdrivendes vedkommende, auktionsholdere, vekselerer og ejendomshandlere, opretholdtes foruden betingelserne for at drive næring også selve næringsbrevet.

For så vidt som der altså fortsat i næringsloven stilles krav om næringsbrev til de næringer, hvor betingelserne - bortset fra indfødsretsbetingelsen, der i en lang række tilfælde alligevel i medfør af internationale aftaler ikke kan gøres gældende, f. eks. over for EF-borgere og nordiske borgere - svarer til betingelserne for tilladelse til biografnæringer, er det nærliggende at bevare kravet om tilladelse til at drive dette erhverv, således som det også gælder for teatervirksomhed. Det bemærkes, at det ikke skønnes at betyde nogen administrativ forenkling i stedet for tilladelse at kræve næringsbrev.

Forslaget til ændring af loven er derfor indskrænket til en tilpasning til EFs regler. Herom ne-

denfor i bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Kapitel 3. Billetagift.

Som det fremgår af § 6, stk. 1, bortfaldt afgiften pr. 1. april 1975, og kapitlet foreslås derfor ophævet, jfr. nedenfor i bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Kapitel 4.

Det danske Filminstitut og dets administrative organer.

Som det fremgår af den som bilag optagne kortfattede beretning, har filminstitutets virksomhed i lovens gyldighedsperiode været præget af en stræben efter kvalitet og alsidighed inden for alle lovens støtteområder.

Der er ydet støtte til produktion af film af vidt forskellig karakter og indhold, hvis fællestræk først og fremmest er en stræben imod kunstnerisk kvalitet inden for den givne genre og dernæst at de til trods for den kunstneriske og publikumsmæssige succes, som ikke helt få af dem har oplevet, må skønnes at have været uden chance som kommercielle produktioner. Det kan ikke drages i tvivl, at filminstitutets manuskript- og produktionsstøtteordninger har virket frugtbar og stimulerende i det danske filmmiljø.

Der kan konstateres en generelt forbedret situation for dansk film i løbet af lovens funktionsperiode. Dette hænger bl. a. sammen med filmmanuskripternes forbedrede kvalitet, som er et resultat af konsulenternes nære samarbejde med forfattere og instruktører, og som således kan føres direkte tilbage til filminstitutets eksistens og konsulentordningen.

Den filmproduktion, der er mulig gjort gennem støtte fra instituttet har sikret beskæftigelsen for et antal filmarbejdere og sikret disse den udvikling, som er en forudsætning for, at den nationale filmproduktion kan opretholdes og gøre sig gældende i konkurrence med udenlandske produktioner.

Det bør fremhæves, at instituttet har påbegyndt en betydelig indsats på børnefilmområdet både med hensyn til manuskript-, produktions- og importstøtte og ved oplysningsvirksomhed m. v. Dette er et kulturpolitisk centralt interesseområde, som er blevet yderligere aktualiseret efter lovens vedtagelse. Det skal fremhæves, at den gældende lov hjemler en indsats, der efter institutbestyrelsens bestemmelse kan strække sig over alle de i loven nævnte former for støtte.